

Тевфикъ бей бѣ въ тоя моментъ къмъ 40-а си година, съ срѣденъ ръстъ, добре сложенъ. Подъ високото и право чело свѣтѣха синитѣ очи, обикновено живи, подвижни, но въ погледа имаше и много откритостъ и широта, които говорѣха за единъ закрепналъ широкъ умъ и интелигентностъ, придобити въ голѣма степенъ презъ живота му въ Парижъ.

Като албанецъ по произходъ, той бѣ рицарски откровенъ къмъ всѣкого. Ненавиждаше страхливостъта, малодушието, кждето да ги срещнѣше. Не скриваше и възторга си отъ героизма, макаръ проявенъ предъ очитѣ му и отъ единъ рая. При разследване на разложкитѣ съзаклетници въ следствената комисиия, той ударилъ две плесници на одного отъ тѣхъ само за това, че въ разпита хитрувалъ, като искалъ да мине за отчаянъ ахмакъ. А когато, въ началото на юний, предъ сжщата комисиия билъ изправенъ единъ четникъ на Ботйова и отговарялъ на всички въпроси ясно, откровенно, даже и това, че и той е стрелялъ въ боеветѣ и убивалъ турци, Тевфикъ бей станалъ отъ мѣстото си, потупалъ героя по рамото, похвалилъ го, че храбритѣ и честни хора така се държатъ и му далъ едно бѣло меджидие.

Като членъ въ следствената комисиия по разпита на разложкитѣ съзаклетници, той вече знаеше много нѣщо за организацията на априлското възстание. Знаеше, че това възстание, съ черешови топчета, бѣше една смѣшна детинщина на раята, за която тя прекалено тежко бѣ наказана. Тая прекаленостъ, ето вече отъ нѣколко дни, дълбоко го смущаваше и, колкото повече известия за кърви и пепелища идѣха отъ Тракия, толкова повече и изгледътъ на една катастрофа му се виждаше по-близъкъ и по-неизбѣженъ.

Тая мисль не го сдържаше на едно мѣсто. Въ кжщата не го свѣрташе, и на къошка отъ нѣколко дни не му се стоеше. Сега улицата, по която води друмътъ и за Разлога и за Доспатъ, не е вече тъй оживена съ пжтници отъ тия мѣста. Мрътва и пуста е тя.

Той помисли за Куманичъ. Едно отиване съ коня си до чифлика си въ това село можеше да го поразсѣе и освежи. Оставаше му да повика сеизина да оседлае конетѣ и да трѣгнатъ.

Случи се, обаче, друго нѣщо.

Отгоре, по улицата, се чуваше висока детска глѣчка, въ която се отдѣляше и конски топотъ по неравния калдаръмъ.

Тевфикъ бей се обърна.

Най-напредъ въ завоя на улицата се зададоха група турчета, а следъ тѣхъ се появи, възседналъ на алестъ съ бѣло чело жребецъ, прочутиятъ пехливанъ Латифа'а, 50 годишенъ набитъ главо-